

Till minne av KRISTALLNATTEN

650 deltagare i måndagens manifestation till minnet av Kristallnatten 1938 är en glädjande hög siffra med tanke på de yttre omständigheterna: regn, hård vind som gjorde det svårt att hålla facklorna vid liv. Kanske bidrog tragedin i Göteborg till att så många kom. Detta var ett sätt att visa solidaritet och sympati. Men uppmärksammandet av Kristallnatten är också en ritual som tycks ha kommit för att stanna åtmintone en tid. I år förekom en manifestation även i t.ex. Trelleborg, och minnesgudstjänsten i domkyrkan samlade många. Ung vänster har varit drivande i organiserandet av Kristallnattsåminnelsen, och det gläder den något äldre vänstern.

Det trista är förstås att vi har fått nya anledningar att påminna om nazisternas illdåd, att vi har fått en ny generation av militanta rasister, att det finns både invandrare och infödda svenskar som dagligen är rädda.

Just om rädslan talade Alexandra Pascalidou så att deltagarna förstod vad det handlade om. Helena Zymler-Svantessons vittnesbörd var starkt. Hennes appell från domkyrkan återges i sammandrag på sidan 23 Här intill publiceras det uttalande som mötet antog.

Den 18 november kommer förre diskrimineringsombudsmannen Peter Nobel till Lund, och även det blir ett angeläget möte.

Uttalande

till den svenska regeringen, statsministern och justitieministern

Sverige, som 1971 ratificerade FN-konventionen mot rasdiskriminering, följer fortfarande inte till fullo konventionens artikel 4B. Enligt den skall "de anslutna staterna börbjuda och förklara illegala alla organisationer samt även annan organiserad och oorganiserad verksamhet som främjar och bedriver rasdiskriminering. Stater skall förklara deltagandet i sådana organisationer som ett brott, straffbart enligt lag".

Vi måste göra klart för alla att rasism och fascism är oförenliga med demokrati.

De befärliga lagarna, speciellt lagen om hets mot folkgrupp, tillämpas inte i alla aktuella sammanhang.

Tusentals ungdomar lockas idag av de brutala rasistiska budskapen genom Internet och "vit makt"-musiken, som sprids i stort sett obehindrat.

Sverige har blivit en bas för spridning av nazistiska CD-skivor och andra propagandartiklar. Olaglig sponsring av nazistiska grupper och deras propagandamaterial fortgår.

Till skillnad från många västeuropeiska länder har Sverige inte efter andra världskriget förbjudit rasistiska organisationer och verksamheter, trots att FN-konventionens artikel 4B påbjuder detta.

Vi församlade vid högtiden till minnet av Kristallnatten 1938, vädjar till regeringen, statsministern och justitieministern att skyndsamt vidta åtgärder, alternativt utreder och reviderar gällande juridisk praxis, så att Sverige till fullo uppfyller artikel 4B:s krav i FN-konventionen mot rasdiskriminering

Här och där: varia och variationer

VB:s framtid klarnar

Före valet var det osäkert om Veckobladet skulle överleva. En utgivning kräver resurser från vänsterpartiet, och valresultatet påverkade hur stora resurserna skulle bli. Det var heller inte självklart att lägga så stor kraft på denna lite speciella tidning.

Emellertid: valet gick hyfsat, partistödet ökade och styrelsen prioriterar VB. Det framgick när medlemsmötet förra veckan diskuterade arbetsuppgifter för partiets funktionärer.

Så läsarna och redaktionen kan kanske ställa in sej på åtminstone fyra år till. En förutsättning är förstås att det finns läsare och skribenter, och att redaktionen kan förstärkas ytterligare; något har ju redan skett. Jämnare kvalitet och bättre planering vore heller inte dumt.

Lokala valanalyser

var något som Lundavänstern ägnade sej åt förr i tiden. Särskilt minns vi Bengt Olle Bengtssons genomgång av 1979 års val, där han i huvudsak tillämpade en metod som valforskarna kallade "ekologisk". Sen tunnade analyserna ut: det var inte lika roligt att syssla med förlustval, även om det är av motgångarna som man kan lära sej mest.

Det gick dåligt för socialdemokraterna i årets val, i Sverige, i Lund och på Norra Fåladén. På det senare stället verkar Per Wickenberg, s-politiker som åtminstone för tillfället har trappat ner. I Sydsvenskan nu i måndags gjorde han en utmärkt liten valanalys av sin stadsdel. Det skedde närmast som ett inlägg i debatten om kommunalstyrelsens existens men har ett värde därutöver.

Vem analyserar årets Lundaval som helhet, utöver den redovisning som Bengt-Åke Leijon på kommunens statistikkontor gör? Gärna med tonvikt på vänsterns resultat men med så bred infallsvinkel som möjligt? Hör av er, d.t.k.

Hund biter hund

är ett kinesiskt ordspråk som Mao aktualiserade när han kommenterade Sovjets inmarsch i Tjeckoslovakien 1968. Vi får det i tankarna när vi läser om den bittra trafikstriden i vår västra grannkommun Lomma, närmare bestämt i Borgeby.

Norra Västkustvägen, med anor åtminstone från vikingatiden, blev allt odrägligare för de kringboende när genomfartstrafiken ökade, bl.a. med lastbilar som ville undvika eventuella trafikkontroller på motorvägssträckan närmast Malmö. Så de protesterade, och fick kom-

munen att lägga om trafiken till västra sidan av den lilla tätorten. Gissa om det blev populärt bland dem som bodde där! Dra en Östansväg, föreslog de i stället. Men det kom invändningar från de som bodde östpå i samhället, och dessutom skulle det ta tid att förverkliga. Sen har det varit många turer med överklaganden och upprivna beslut och slitningar i och mellan partierna.

Sydsvenskans "Omkretsen"-sidor ger en god täckning av konflikten och är en givande läsning för konässörer på hundslagsmål. För det handlar i alla tre lägren om bilister som tycker att deras eget körande är legitimt men vill skyffla över avigsidorna på andra.

Motvillig heder

En annan grannkommun där bilismen upprör känslorna är Kävlinge. S-ledaren Roland Palmkvist vill bilda en allians av småkommuner som motsätter sej inskränkningar i sin rätt att fritt etablera externa, bilberoende köpcentra som spräcker all regional planering.

Det hedrar vänsterpartiet i Kävlinge, som nyss tagit plats i fullmäktige, att de opponerar sej mot Palmkvist trots att de i övrigt eftersträvar en vänstermajoritet. Det hedrar miljöpartiet med den

duktiga Marie Henschen som är på samma linje. Och det måste sägas, även om det bär oss emot, att det hedrar kommunens väl, det tredje av oppositionspartierna i frågan.

Även i Lunds

kommun finns det emellertid vissa motsättningar. Vi tänker närmast på Dalbyborna som protesterar mot den biogasanläggning som planeras två kilometer väster om byn. De är rädda för ond lukt som sänker fastigheternas andrahandsvärde. Vi lever ju i norra halvklottets västvindsbälte.

Vi kan lugna dem med att det inte brukar bli något av biogasprojetten i Lund. Ett sådant lanserades när Lars Åström (s) var ordförande i vederbörande nämnd. Lunds stadsbussar skulle drivas med hö från Knästorp. En vacker tanke men tydligen inte helt realistisk.

I sammanhanget utlyste VB tävlingen "Bästa vitsen om biogas". Eftersom det inte inkommit några bidrag står den fortfarande öppen, vill vi påminna om.

Gr

PS Alla **plumpa** skämt om biogas undanbedes dock vänligt men bestämt.

Alla dessa parkeringsplatser

Ett av den borgerliga kommunmajoritetens allra första löften blev att återställa de parkeringsplatser i centrala Lund och v var rödgröna, efter en del tövan, lyckades få bort i slutet av sin maktperiod. Det torde bland annat handla om p-platserna på södra delen av Stora Södergatan.

Under förra perioden beslutades också om etablering av en stor parkeringsanläggning alldeles väster om Lund C. Mp och v var kritiska. Fanns det verkligen behov av så många platser. Skulle man inte ta regeringens utfästelser om bättre luft och satsning på kollektivtrafik på allvar, och hur skulle i så fall de nya, och dyra, platserna kunna föräntas. Men socialdemokraterna gick i detta stycke samman med borgarna. De förklarade att eftersom gatuparkeringen i centrum skulle bort, i enlighet med det rödgröna samverkansdokumentet, måste bilarna ha nånstans att ta vägen.

Nu får vi alltså både p-hus och gatuparkering.

Det går säkert att fylla alla platser. Det fanns redan förut gott om bilar i Lund, och de blev 1,3 procent fler 1997. Men så är det detta med betalningsviljan. Ska Angöring Väster och en eventuell påbyggnad av p-huset på Brunnsgratan kunna amorteras och föräntas i vederbörlig ordning, blir det inte billigt att parkera där. Och då måste det vara ännu dyrare att stå på gatan eftersom de flesta väljer det alternativet i första hand. I p-huset är risken större för inbrott och vandalism, och många bilister, inte minst kvinnor, känner sej otrygga där.

Så valet får bli: parkeringsanläggningar som subventionernas över kommunalskatten, och därmed tränger ut angelägnare ting (som äldreboende och dansföreställningar) eller ekonomiskt motiverade taxor och därmed gapande tomma p-tytor. Inte så att vi störs av det senare, men då hade vi inte behövt bygga nya stora parkeringshuset.

Man kan nog tycka att vänsterns och miljöpartiets parkeringspolitiker har varit väl naiva och/eller passiva, när vi har hamnat i ett sådant läge. Men vi får väl hitta på något. En centerpolitiker i Stockholm påstod en gång att det utmärkt att odla champinjoner i nedlagda parkeringshus. Andra idéer mottas och publiceras gärna. Hör av er, kära läsare!

I VB nr 33 utlovades en avslutande fortsättning på Gunnar Sandins artikel "Inför fyra års ökenvandring". Olika omständigheter har fördröjt publiceringen, men den är inte bortglömd. Fortsättning följer alltså.

Novemberdimma

Käsören har nyligen passerat de 60, har vi hört viskas. VB gratulerar med ett epos från 81, åtta år innan muren föll och från den tid då Jugoslavien kunde betraktas som ett av de säkraste länderna i Europa. Men fortfarande, vem kan bättre än Lucifer skildra dimman i ett höstligt Lund?

November; mjuka dimmor, regnblanka gator, traktorsläp med betor på Tornavägen, gäss på åkrarna ute vid Barsebäck. Jovisst, jag står kvar vid min positiva värdering av den skånska vintern och faller inte undan för det storsvenska ideologiska förtryck som många här i stan lider av. Den egendomliga föreställning att naturen på något sätt skulle vara skyldig oss snöhöjda granar och gnistrande skridskoisar. Här i Skåne!

November som själstillstånd

Men november är ju inte bara en månad utan också ett själstillstånd. Jag tror det var Jolo, den för tidigt bortgångne DN-journalisten och den svenska tristessens suveräne skildrare, som skrev om november som krisernas månad – det är till exempel alltid i november som Sovjet brukar skicka någon oroväckande not till Finland. Det är en tid för dystra minnen och olustiga framtidsperspektiv, inrikes och utrikes, och samtidigt kommer den första förkylningen. Fram kommer också, som ur intet, den person som Jolo kallar katastrofsnobben, med rynkad panna och med försänkningar i departementen och

talar om stora pådrag. Jolo levde i tron att den här personlighetstypen var i utdöende med beredskapsminnena från 40-talet, men så är det dessvärre inte. Han lever och frodas på varje större arbetsplats, kan jag meddela. Själv är jag glad och tacksam för att inte befinna mig på ett svenskt regemente i den här ubåtsstämningen – där måste råda stridisarnas julafton.

Dock, verkligheten är ju nog så allvarlig. Jag gick och lyssnade på Johan Galtung, den norske fredsforskaren och sociologen, som var i Lund i lördags och pratade om vad vi kan göra för freden och det var faktiskt en hel del. Som vanligt var det hemskt roligt att höra Galtung prata – det är så ont om människor med den sortens intellektuella lätttrörlighet och fantasifulla realism. Visst kan han offra delar av sanningen för en elegant formulering men stimulerande är det, oavbrutet. Men inte heller här gick det att undslippa allvaret. Galtung menade att Sverige i dag inte är i någon särskilt god säkerhetspolitisk situation och att vår egen politik och samhällsutveckling har gjort oss mycket utsatta och sårbara. De tryggaste länderna i Europa är istället Jugoslavien, Schweiz och Österrike, ansåg Galtung.

Nattcafé

Att gå på lokal är kanske något man kan passa på med i höstmörkret. Lundia har numera ett Night Café som annonserar att de håller öppet för dem som använder

natten till annat än att sova. Så fint att någon tänker på alla dem som jobbar på natten i den här sjukhusstan, tänker man, men det är nog en annan publik det gäller. Det är bygdens jetset: sysslolösa juridikstudenter, borgarbarn i slyngelåldern och en och annan tillrest försäljningsingenjör med traktement som måste vara kundkretsen.

Nej, det är verkligen ont om bra ställen i stan. Pizzerian på Ulrikedal är dock inte så dyr och har vissa förtjänster, säger konnässörerna.

UB:s servering uppe på Helgonbacken har öppnat igen i uppfräschade lokaler. Jag har alltid varit svag för detta nerrökta och lätt solkiga hål i underjorden, vars pyttipanna en gång kallades ett slag under den fria forskningens bälte. Av något skäl vilar det över lokalen också en stämning av lättsam erotik – det är omvittnat av många. Den stämningen har inte tagit skada av ommålningen, kan jag nu försäkra. I övrigt finns pyttipannan kvar, kostar 16 spänn och är inte alls dum. Bra ost- och korvmackor, fräsch ägg- och sill, faktiskt i klass med gamla Atens smörgåsar, kända från litteraturen.

Näringsställen är viktiga för det offentliga livet och värda att bevakas här i VB tycker jag. Vi i vpk Lund har blivit så nyttiga och pro-saiska, begravda i stadsplaner och motionsförslag. Sådant är angeläget naturligtvis, men vi ska väl inte glömma arvet från kafévänstern totalt?

Lucifer

6 november 1981

Vänsterman byter EU-sida

Jag är beredd att ge EU-parlamentet en ökad makt. Det är i varje fall ett ganska direkt uttryck för folkviljan i medlemsländerna. Det borde kunna sätta miniminivåer på olika områden: miniminivåer för skatterna, miniminivåer för lönerna, miniminivåer för socialskyddet och miniminivåer för miljöskyddet. På det sättet skulle ramarna för konkurrensen mellan företagen och mellan länderna anges. Man skulle hindra en ohållbar skattekonkurrens, mildra ett snedvridande utnyttjande av arbetskraften, undvika social dumpning och tvinga alla att betala för den nedsmutsning de åsamkar.

Så säger Jan-Otto Andersson i senaste numret av veckotidningen Ny Tid. Han är ekonom, känd i den nordiska vänsterdebatten och flitig inledare på Marxistiska folkuniversitetet. Han myntade uttrycket "den tredje vänstern", som vänsterpartiet använder i definitionen av sin historiska position.

Under rubriken "Vad skall vänstern göra med EU?" motiverar Andersson varför han ställer upp i Europaparlamentsvalet nästa år, som representant för vänsterförbundet.

Han finner anledning att motivera eftersom han har tänkt om, bytt ståndpunkt. Han var emot anslutning till både EES och EU. Mot den senare hade han två huvudskäl. Han var rädd för att EU:s jordbrukspolitik inte skulle ta tillräcklig hänsyn till de små nordliga ländernas särskilda behov, och ansåg att jordbrukspolitiken borde skötas lokalt. Ännu viktigare var emellertid att han ogillade Maastrichtfördraget och EMU. Den monetära unionen skulle leda till massarbetslöshet, fruktade han. Och han konstaterar att han fick rätt!

Men, konstaterar han, nu är vi där. Massarbetslösheten har drabbat både Maastrichtländerna och de som inte bestämt sej om EMU men ändå ser sej tvungna att följa kriterierna. Nu är frågan vilka demokratiska styrmöjligheter det finns. Och han ser ett hopp i att socialdemokraterna bildat regering i de flesta medlemsstaterna, och att vänstern har en klar majoritet i Europaparlamentet.

Vänstern har fått väljarnas förtroende i EU, men hur skall detta förtroende

förvaltas? Om vänstern sviker detta förtroende och misslyckas är risken stor att nästa chans ges åt reaktionära och chauvinistiska krafter. De rödgröna måste därför redan nu utöva den lilla makt de har tillsammans med socialdemokraterna.

Han påpekar även att det inte duger att ställa upp i EU-valet med bara negativa budskap. Det räcker inte att motsätta sej att EU handlar därför att man egentligen vill att nationalstaterna ska göra det. "Det är som om man ställde upp i riksdagsvalet, men inte ville att riksdagen skulle besluta om just något, därför att man är för en så stor kommunal självstyrelse som möjligt."

Jan-Otto Andersson förklarar att inte längre är rädd att använda "f-ordet", ordet federalism.

Kampanjen inför Europaparlamentsvalet måste börja nu, har vänsterpartiets distriktsstyrelse förklarat. Det kunde därför finnas anledning att bjuda hit Jan-Otto Andersson och ta närmare del av hans argument.

Gr

Helena Zymler-Svantessons tal i Domkyrkan den 8 november.

Vi får inte glömma!

Det är dags att ta ställning mot främlingshat, rasism och nazism!

När Förklaringen om Mänskliga Rättigheter antogs av Förenta Nationerna för 50 år sedan skedde detta som en reaktion mot nära två decenniers fascism i Europa, en fascism som kulminerade i ett världskrig där 55 miljoner människor miste livet. Sex miljoner förintades därför att de var av judisk börd och ansågs vara mindervärdiga, ytterligare fem miljoner mördades pga politiska åsikter, motståndarbete, religiös övertygelse, handikapp, homosexualitet eller utan någon förklaring alls. Även ryska krigsfångar mördades i Auschwitz.

Åter hörs heilropen

I dag femtio år efter fascismens krossande i Europa hör vi åter igen stöveltramp och heilropen på gatorna: I Tyskland, Frankrike, Österrike, Norge, Danmark och inte minst i Sverige. I tider av arbetslöshet och social utslagning söker sig en del ungdomar till fascistiska ideologier. Skulden för arbetslösheten läggs i dag på invandrare, tidigare var det judar som var syndabockar och skuld till allt ont. Främlingshat, rasism och nazism har blivit ett allvarligt samhällsproblem och ett hot mot demokratin. Högerextremismen har åter spelrum i Europa.

Nu liksom då sprider de nazistiska grupperna och deras beskyddare läran om den vita rasens överlägsenhet och riktar sitt hat och hot mot olika folkgrupper och enskilda.

Våldsdåden har ökat och blivit allt mer brutala; bara 1995 mördades åtta unga män av ungdomar med tydlig koppling till nazismen. Vi minns alla Kode, Klippan som åter blivit skådeplats för det rasistiska våldet, Västerås, Trollhättan, Gimo, Aneby.

Fler rasistkontakter i Skåne

Vi har många militanta rasistiska grupper runt om oss i Skåne. Skoleleverna i Skåne har fler kontakter med rasistiska organisationer än i andra delar av landet, enligt den s.k. elevundersökningen från 1997. Dessa grupper har till uppgift att värva ungdomar och fostra dem till mördare.

Den aktiva kärnan är inte större än 1500, men det finns tusentals sympatisörer och många sponsorer, vars verksamhet är olaglig.

Låt oss minnas de oskyldiga mördade offren för att vi tillsammans ska arbeta mot rasism och nazism var helst de förekommer: Jon Hron, 14 år, Patrik Nadji, 23 år, Peter Karlsson, ishockeyspelaren som mördades av en nazist som inte gillade homosexuella.

År 1994 anmäldes enligt Säpos utredning cirka 800 rasistiska brott. Statistik från 1997 visar en markant

ökning till 1900 brott. Förövarna är i regel i åldern 15 till 25 år, och mer än hälften har tidigare dömts för rasistiska brott (bara var tionde anmälan har lett till fällande dom). De gällande lagarna tillämpas inte alltid. Inte heller får förövarna psykologisk eller ideologisk behandling för att kunna förstå vad de håller på med.

Den osynliga förföljelsen

Förutom direkta våldsbrott pågår en mer osynlig diskriminering och förföljelse av invandrare, framför allt av arabiska män enligt Centrum för Invandrarforskning vid Stockholms universitet. Mer än hälften av afrikanska män i Sverige har minst 1-2 gånger om året blivit utsatta för hot, förolämpningar och trakasserier på gator och offentliga platser. Invandrarkvinnorna kommer inte långt därefter.

Diskriminering av invandrare återspeglas också i deras möjligheter att söka arbete. Mänskliga rättigheter i Sverige fallerar gravt när det gäller invandrargrupper.

Nynazistiska grupper har byggt upp en stark propagandaapparat med tidskrifter, böcker och produktion och försäljning av rasistisk musik – både i Sverige och utomlands. Detta sker i stort sett oförhindrat av myndigheterna, trots att det är olagligt. Det nazistiska varuhuset har blivit en stark affärsrörelse. Tusentals och åter tusentals ungdomar låter sig obehindrat förledas av den s.k. Vit musikens rasistiska budskap, som skriker ut hat och hot, som i denna text:

"Vad gör ni här era blattesvin", "Ni försöker förgöra vår nordiska folkstam era blattesvin", "och rasblander med våra blondiner, era blattesvin, ni ska dränkas i bensin i en pyramid era jävla blattesvin". (Ur CD:n Swedish skins, 1995)

"Svin" har hörts förr

"Judesvin" var skällsordet som även jag liksom miljoner andra förnedrades med i fem och ett halvt år. Det började när jag som 14-åring stängdes in bakom ghetots taggtråd i den polska staden Lodz, där vi fick svälta och slavarbeta för nazisterna. Fyra år senare 1944 föstes vi in i boskapsvagnar med destination Auschwitz. De gamla, barnen, de sjuka och andra arbetsoduliga, och så var nästan alla vid detta skede, gasades ihjäl.

Så också min egen 44-åriga mor, liksom många andras mödrar. Jag blev den enda överlevande i vår familj. Liksom många andra ungdomar. Av mina skolkamrater lyckades, så vitt jag vet, endast fem överleva. Av hela den stora släkten överlevde bara några få.

Nazisternas symbol, hakkorsen, har av den tyske konstnären-fotografen och antifascisten Helmut Hertzfeldt (alias John Heartfield) döpts om till "Mördarkorsen". Vi kan inte längre med likgiltighet åse hur Mördarkorsen ristats på gatorna och väggarna i barnens skolor.

Sluta bagatellisera!

Vi kan inte längre bagatellisera de rasistiska gruppernas växande påverkan. Det har vi gjort allt för länge redan i tron att vi ska lyckas tiga ihjäl dem. Vi får inte vara tysta, vi måste reagera och handla medan tid ännu är.

Det är viktigt att skapa positiva motkrafter mot främlingshat och fascistiska idéer. Solidaritet, medkänsla med och försvar av drabbade är vad som krävs av var och en av oss.

Genom att själva bli av med våra fördomar och vår okunnighet kan vi aktivt arbeta för en värld fri från rasism och förtryck. Vi är skyldiga att ge våra ungdomar klara signaler om vad som är rätt och orätt. Bara på så sätt kan de skyddas mot att falla offer för vålds- och föraktsideologier.

Sverige släpar efter

Till skillnad från många västeuropeiska länder har Sverige inte efter andra världskriget förbjudit nazistiska och rasistiska organisationer. Sverige måste därför bygga ut en mycket bättre beredskap, både juridiskt och ideologiskt, för att hindra den onda utvecklingen, deklarerar Peter Nobel, vårt lands representant i FN-kommissionen och tidigare diskrimineringsombudsman. Lagen om hets mot folkgrupp bedöms i dag godtyckligt och tillämpas inte alltid av alla instanser. Polis, åklagare och domare har saknat tillräckligt stöd i lagen som måste ses över och skärpas.

Ytrandefriheten måste ha sina gränser. Det är viktigt att vi får en lagstiftning som kan klagöra var gränserna går för missbruk av mötes-, yttrande- och tryckfriheten. Vi måste klagöra för alla att rasism och nazism är oförenliga med demokratin och med vad de flesta människor tror på.

I morgon är det exakt sextio år sedan den s.k. Kristallnatten iscensattes i det nazistiska Tyskland. Det blev upptakten till den blodiga terrorn, Förintelsen och förslavandet av folken i Europa under det fascistiska våldet. Vi har inte glömt det onda som har skett. Det är dags att ta ställning mot främlingshat, rasism och nazism!

Talet är en smula förkortat av utrymmesskäl.

Nya böcker från DAIDALOS

Victor Ravini

Doldahavsrollarna

Pris ca 200 kr

På en vindlande resa genom den europeiska och utomeuropeiska kulturhistorien söker författaren ett förlorat manuskript. *Doldahavsrollarna* ingår i SL-serien (svårästa böcker) och riktar sig i första hand till akademiska sistaångsläsare. Kan kanske även vara lämplig för bibliotek. SL-seriens motto är "hellre en fotnot för mycket". Det skall göra ont att läsa.

Erling Fossen

EcstaCity

Pris ca 180 kr

Det är endast i staden som det moderna projektet kan förnyas och vitaliseras. Men storstaden är missgynnad och bortglömd av de politiska makthavarna. Därför behövs en ny politik för staden, en nyurbanism. Nationalstaterna är anpassade till den industriella revolutionen. De är krampaktigt fixerade vid historien, territoriet och nationalidentiteten. Det är i städerna som den revolutionära aspekten av digitala nätverk kan förverkligas. Den största delen av världens befolkning låter sig inte längre lockas av skriet från vildmarken.

Sven-Eric Liedman

Mellan det triviala och det utsägliga

Pris ca 190 kr

En överblick av de senaste tvåhundra årens diskussion inom humaniora och samhällsvetenskaper. Vad förenar dem och vad skiljer dem åt. Hur förhåller de sig till naturvetenskaperna?

Neil Postman

När skolans klocka klämtar

Pris ca 200 kr

Beskriver hur skolan på ett förnuftigt och kreativt sätt kan hantera — eller omdefiniera — de utmaningar som moderniteten ställer den inför. Det är en angelägen läsning för alla som på något sätt sysslar med utbildning och undervisning.

Medlemmar av Bokklubben Daidalos får böckerna ca 25 procent billigare. Ring 031-422045 för information.

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan)

NY ADRESS.....

Litet samtal med Mats Olsson, partiföreträdare (v)

Hans Andersson, en av vänsterpartiets tyngsta riksdagspolitiker, är filosofie doktor och plåtslagare. Mats Olsson vill att vi ska ha en sådan kombination även i Lund. Vänsterpolitiker och plåtslagare är han redan. Nu ska han doktorera också, i ekonomisk historia och om skånska gods, inom ramen för ett stort tvärvetenskapligt projekt. Fyra år får avhandlingsarbetet ta.

Under samma tid ska Mats, som vi nämnde i förra numret, dela (med Cecilia Wadenbäck) på uppdraget som partiföreträdare. Kommer han att hinna?

– Ingen fara. Jag har ju klarat av att läsa på universitetet samtidigt som jag jobbat och haft politiska uppdrag, vice ordförande i kommunalstyrelsen Väster och ersättare i fullmäktige.

– Vilka strategiska visioner har du och övriga fullmäktigegruppen inför de fyra åren i opposition?

– Det vet jag inte än. Kom igen om fjorton dar när vi har haft vårt stora kommunalpolitiska veckoslutsseminarium och ska diskutera just sådana frågor. Men den stora strategiska uppgiften är förstas att vara med och skapa en ny rödgrön koalition om fyra år.

– Du ska sitta i kommunstyrelsen där alla frågor av vikt så småningom hamnar. Det är en central position.

– Ja, och det förutsätter att Roland Andersson och jag har bra kontakt med alla andra kommunalpolitiker som i facknämnderna har kontakt med och kan frågorna på ett tidigare stadium. Kommer de

inte på beredningsmötena får vi ringa upp dem, men skulle vi nån gång missa det är det förstås deras skyldighet att stöta på.

– Och så ska politiken diskuteras med och göras känd för alla väljarna.

– Visst. Det behövs debatter i Veckobladet, och för dem som inte läser VB får vi använda de stora tidningarna. Inför valet var det svårt att få ut sina ståndpunkter men det finns väl mer spaltutrymme mellan valen.

– Är ni sams i den nya fullmäktigegruppen?

– Det vet jag väl också mer om efter vårt seminarium. Allvarligt talat: det finns inga stora åsiktskillnader. Den mest markanta är den om hur mycket Lund ska få växa. Åsiktsbrytningen i den frågan har dock organisationen kunnat leva länge med, och jag tycker att vi har hamnat på en hyggelig kompromiss.

– Ditt uppdrag är att vara allmänpolitiker. Men har du också specialfrågor att bevaka?

– Jag är ju Västerpolitiker och ska försvara den stadsdelens intressen, även om jag är rädd för att det blir svårt att hålla stämningen uppe i kommunalstyrelsen under en lång avvecklingsperiod. Sen har det kommit önskemål om att jag inom kommunstyrelsen ska bevaka bygg- och planfrågor. Men jag vet inte, det är knivigt med kartor. Sist förväxlade jag en kraftledning och Dalbyvägen.

Gr

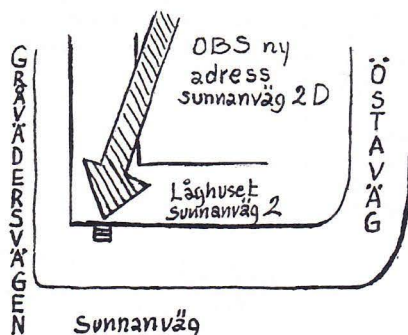
Göte Bergström

ställer ut akvareller med motiv från Småland och Skåne (bl.a Lund) på Sunnavägen 2 D.

Vernissage lördag 14 nov kl 14–18 i Lokala Hyresgästföreningen Snödrivans fritidslokal, Sunnavägen 2 D. Utställ-

ningen fortsätter följande veckoslut: sönd 15 nov, lörd–sönd 21–22 nov, lörd–sönd 28–29 nov. Öppet kl 14–18.

Göte Bergström är välkänd tecknare i VB, kommunalpolitiker, aktivist i hyresgäst rörelsen och i byalaget på Klostergården samt målare. Hans motiv kommer både från det inre av Småland och från Skåne. Han är född i Lenhovda och var yrkesverksam som vårdare på S:t Lars.

Gentlemannens frukost:

Gäst hos juristerna

När AXE-växlarna ersatte de mekaniska reläerna fick Televerket, som det hette då, en massa utrymme över. I Lund övergav man som bekant sin tegelborg på Lilla Gråbrödsgatan. Juristerna flyttade in. Utmärkt med nytt vin i gamla läglar, liksom att det intilliggande elverket har kunnat återanvändas.

Det lär ha blivit på modet att äta frukost ute. En gentleman bryr sej visserligen inte om modenycker utan flanerar vidare genom livet som han alltid har gjort, men noterar med viss förtjusning om tidsandan hinner i fatt honom. Det kan alltså finnas anledning att återuppta VB:s guideserie: var i stadskärnan kan man, före klockan elva, äta en frukost med enkel sammansättning: kaffe, ostmacka, wienerbröd#

Jo, till exempel hos juristerna, i kafeterian på fakultetshusets bottenvåning.

Själv är jag inte jurist och långt mindre student. En gentleman rör sej emellertid obesvärat i alla miljöer. Och den vanlige medborgaren kan naturligtvis gå in på en universitetsinstitution. Han bidrar ju till dess existens i egenskap av skattebetalare, om inte annat så via moms.

För Juridicums kafé talar inte bara det centrala läget utan också skinnsofforna. När universitetet flyttade bestods huset en kvalificerad revonering. Inredningen går i nobel klubbstil, med mycket träpaneler i varm färgton och svart läder.

Ett annat argument för den som inte är ekonomiskt oberoende är priserna, förmodligen subventionerade via hyran. 22 kronor kostar frukosten vilket är billigt i dessa dagar. Då får man visserligen inget wienerbröd utan får hålla tillgodo med en kanelbulle, men den är stor och god. Stora kanelbullar är f.ö. en annan företeelse som har blivit på modet på Lunds frokostställen. Brödet är av något slags nyttig samsikt, frasigt, spänstigt och smakrikt. Osten är tam och knapp men man kan välja mellan grön och gröngul paprikaring. Jag är en nyansernas älskare och valde det senare.

En gratis morgontidning hade suttit fint men så fulländat var det inte. Fast man kan ju smita upp i biblioteket och låna en Svensk Författningssamling att bläddra i.

Gr

– Bättre än så här kan inte Röda Kapellet spela!

Owe Svensson, klarinettist och styrelseledamot i Röda Kapellet, var nöjd efter söndagens Eislerkonsert.

– Organisationen klaffade. Samarbetet med Plektrum och Mejeriet gick bra. Det kom många åhörare, fler än vi hade väntat och framför allt spelade vi bättre än vi brukar. Bättre än så här kan det nog inte låta om oss för närvarande.

Owe menar förstas att Röda Kapellet kan utvecklas ytterligare, med mera tid och träning. Det kan behövas inför det ännu större projekt som nu dras igång med sikte på nästa höst, Kurt Weills (Småborgarens) Sju dödsstynder.

– Någon i publiken tyckte att det lät väl städt i början. Det för kvällen svarta (dvs. mörkklädda) kapellet var tydligen gripna av stundens allvar. Ja, vi skärpte oss. Det gör vi inte alltid på Mårtens-torget.

I publiken märktes ett par f.d. rödkapellister som sade sej fundera på en återkomst, och några påläggskalvar ur Röda Flåset. De är välkomna. Kapellet medelålder är onekligen högre nu än när man startade för 24 år sen. Ja, nästa år är det alltså ett litet jubileum.

MÖTE MÖTE

KOMMUNALPOLITISKA GRUPPEN.

Inget möte må. 16.11. I stället mental uppladdning inför veckoslutsmötet helgen därpå. Särskilt utskick med uppgifter om tid, plats m.m. görs till alla berörda.

RÖDA KAPELLET

Sö 15.11 kl. 18.45. Rep. med Joakim på Folkuniversitetet. Full fart mot nästa projekt: Weill! (Tack för i söndags.) Positivt svar från Katalonien om sommarläger.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Gunnar Sandin m.fl.
Näste redaktör: Gunnar Sandin.

Manus sänds per post till: Veckobladet, Svartbrödersg 3, 223 50 Lund.
Måndag e. 17 till fax 046-123123.
Manus mottas gärna på epost, vp@lund.mail.telia.com eller 3,5" diskett.
Telefon till redaktörerna:
Karin Blom 046-14 16 12
Rolf Nilson 046-12 90 44
Gunnar Sandin 046-13 99 58
Vid utbliven tidning ring:
Sven-Bertil Persson 046-13 82 13.